

Lovas Sz. Judit

A kabócák valaha emberek voltak*

Te állsz minden kérdésem mögött,
de én már nem foglak megtalálni,
ez a fény bennem – ilyen formája van,
túl nehézre és hatalmasra nőtt,

ma sem utalt rád semmilyen jel,
holnap majd folytatom tovább,
minden rám mutat, pedig nem akarom...
az elmém mint a szívemre tett
kés vezet sötétben és vakon.

Néha vér ízét érzem a számban a
fel-felbukkanó életem, és úgy nézem
a vért, mint más nyomát, aki
bennem lakik és pihen.

Ha rám teszik a kötelet a hitért,
amiben egyedül vagyok, olyanok
lesznek, mint a falevelek az
őszben motozó tagok,

és én olyan leszek: hozzátok hasonló,
hogy a körzőjével – hagyom, ha
növekszik, mint a szürke ég a
két tó lány halántékomon.

¹ „Azt mondják, hogy a kabócák valaha emberek voltak, még a Múzsák megszületése előtt; mikor aztán megszülettek a Múzsák, és felcsendült a dal, az akkori emberek közül némelyek akkora elragadtatásba estek a gyönyörűségtől, hogy dalolva megfeledkeztek ételről-italról, és észrevétlenül meghaltak. Tőlük származik a kabócák népe...” Platón, Phaidrosz, 259b, c

Félúton Agra szentélyéhez, megállva az Ilisszosz partján

Nem lehet, hogy nem tanított senki,
kedves Pánod valósággá ért a lelkemben úgy,
hogy emlékeztetni kell magamat, hogy
csak rá gondolok, barátokat és szavakat

cserélgetek, sok dologra emlékeztetem
magam, a jelen kérdésem, hogy miért vagyok
emlék-erejű, ezt kerülgetem. Csak én ismerem
a gyengéség és az értelem mértékét, ami

bennem lakik, ha az ember figyel, szürkés-kék
fény van a szemében, és a homlokán számok,
betűk. Nem vettem észre, hogy a csontjaim
érezhetőbbek lettek a hátamon. Úgy végzem el

a harmadik fokozat szertartását, hogy látod, a
szemedben elvégzem a gyengéség és az
értelem jelképes cselekedeteit, a virágok
bájos nyugalmaival várakozó halál és feltámadás

szimbólumai közt. A szín békéjévé változom át.
Dühvel és megadással, mint aki eldöntötte,
hogy élni szeretne, mikor a szavaidtól
megfosztottak, megismertelek, jobban tudom,

mint te, hogy ki vagy; a hátamon vessző csontok
nyomta árnyékok, mikor a mozgó halottakon,
mint az akácfaikon töprengsz meztelen. A félelem
és csodálkozás nem szűnik meg, bár nem is

elviselhetetlen, ráébredek, hogy így keresi
a helyet, ahol született az örömben tanítványa
és szolgája élőknek és halottaknak, az elmémbe hanyatló
szertartásokon ifjúságnak szelleme, a lelkem.

